

Pastelul Învierii

Din ceruri, ca un potir albastru și adânc, în azurul căruia cântă păsările, se lasă înserarea pe pământ și se așterne liniștea adâncă. În sânul minunatei simfonii a înserării și în jocul timid al primelor steluțe auzim chemarea lui Hristos.

În câteva ore vom urma cu pioșenie cărarea pașilor nevăzuți ai bisericii pentru a întâmpina Învierea Domnului Hristos. Văzduhul este înmiresmat de o tainică adiere de mir și de tămâie.

Cu emoție privesc la hainele noi pe care mama mi le-a pregătit pentru slujba de Înviere pentru că așa se cuvine să-L primim pe Cel de Sus. De la mama știu că nu doar hainele trebuie să fie noi, ci și sufletul curățat prin post și rugăciune, spovedanie și împărtășanie, pentru a se putea umple de lumină și să tresară de bunătatea lui Dumnezeu. Chiar dacă sunt mică, eu știu că în sufletul în care locuiește pacea și lumina este Hristos, Mântuitorul nostru.

Cu sufletul luminat de pocăință și smerenie, îmbrăcând haine noi, eu și întreaga familie pornim spre biserică la sărbătoarea luminii, unde ne vom strădui să aducem o frântură din *sfânta lumină*, care să răspândească pace, căldură și-ndurare în toată familia și-n toată casa.

Privesc uimită spre caisul mângâiat de lumina lunii care acum are îmbrăcat veșmânt de nuntă. Intensitatea bolții cerești se revarsă asupra omenirii ca un șuvoi de apă vie, aducând în inima creștinului o minunată ușurare. Până și păsările au încremenit în zborul lor spre înaltul cerului, când au văzut cum văzduhul devine altar și biserică purtătoare de lumină și credință.

Și iată Biserica! Îmbrăcată în aură strălucitoare, poleită de aurul amurgului, luminată de razele lunii, adăpostește privirile smerite de pocăință și murmurul tainic și domol al credincioșilor care rostesc cu blândețe: „*Hristos a înviat!*”. În cimitir, crucile mormintelor luminate de lumina Învierii, străjuiesc la capetele strămoșilor noștri care așteaptă învierea cea de obște.

Bucatele așezate cu grijă de mama în coș așteaptă cuminiți să fie sfințite de preot. După terminarea Sfintei Liturghii și sfințirea coșurilor cu bucate, când zorile se ivesc, cu sufletul înobilat de tainica sărbătoare a Învierii, toți credincioșii se îndreaptă spre case cu lumânările aprinse.

Ajunși acasă, ne bucurăm cu întreaga familie de masa de Paști și ciocnim ouă roșii după tradiție, iar sufletul nostru este învăluit de bucuria și lumina sfântă a Mântuitorului.

Denisa Gabriela Crăciun , cl. a V-a, Măneuți

Postul, primăvara sufletului

Postul Mare îmi este cel mai drag dintre posturi pentru că mă ajută să mă gândesc mai mult la Patimile Domnului nostru Iisus Hristos. Îmi e drag pentru că îmi amintește astfel de păcatele mele și mă smerește și mi-e drag pentru că îmi amintește de dragostea cu care Domnul a purtat neputințele noastre. Mi-e drag acest post pentru că ne învață să iubim nevoința, cea care ne apropie de Dumnezeu și pentru că ne pregătește să stăm cu durere înaintea Sfintei Cruci cu Domnul răstignit pe ea. Mi-e drag acest post pentru că îmi răstignesc mândria și celelalte patimi ale mele și pentru că la sfârșitul lui mor și înviez cu Hristos. Îmi doresc mult să postesc cu bucurie și cu răbdare, să postesc nu doar de mâncare, ci și cu vorba și cu mintea și cu inima ... Cu toată ființa, ajută-ne, Doamne, să postim!

Ajută-ne, Doamne Bun, să ne curățim prin pocăință, ca în Vinerea Mare să îndrăznim să coborâm Trupul cel Sfânt al Fiului Tău de pe Cruce și să-l așezăm în inimile noastre curățite prin mila Ta!

Ajută-ne, Doamne, să țesem pânză scumpă din milostenie și din dragoste, ca să avem cu ce înfășura Preacuratul Trup al Celui Răstignit și să adunăm mirul rugăciunilor smerite în vasul inimilor noastre, ca să avem cu ce unge rănilor Scumpului nostru Mântuitor. Și astfel, inima noastră să fie loc al Învierii lui Hristos, Dumnezeuul nostru.

Diana Câșlaru